

культурных практик. Анализ концепции В. В. Бычкова и Н. Б. Маньковской позволяет автору привлечь основные ее положения к рассмотрению влияния феномена виртуальной реальности на формирование современных культурных практик как инновационных форм культурной коммуникации.

Ключевые слова: виртуальная реальность, культурные практики, арт-практики, конструирование социальной реальности, культура реальной виртуальности, культурная коммуникация.

Shevchuk Y., PhD Student of Department of Philosophy, National Technical University of Ukraine «Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute» (Kyiv, Ukraine), E mail: yulya05.90@bigmir.net

The virtual reality in the focus of contemporary cultural practices.

Abstract. *The relevance of selected problem caused by the need to study the phenomenon of virtual reality in the context of cultural specificity of our time. In this context, the author highlights the impact of information and communication technologies, Internet technologies, virtual reality technology on the formation of cultural practices, establishing a new communicative situation and explores the innovative potential of virtual reality in modern forms of cultural communication that represented by cultural practices. Multidimensionality and interdisciplinarity of this research require the use of methodological strategies that allow reviewing the innovative specificity of virtual reality in shaping contemporary cultural practices. Exploring the concept of «cultural practice» in modern scientific discourse, the author bases her analysis on the conceptual strategy by P. Berger and T. Luckmann. This allows her to consider cultural practices as a form of social interaction, as well as specific forms of preservation and transmission of social experience. The use of new technologies, computerization and virtualization of various spheres of life in modern society led to the emergence of a variety of cultural practices, particularly contemporary art practices. The conceptual strategy was analyzed according to V. Bychkova and N. Mankovskaya thus allowing the author to use its fundamental positions in consideration of the philosophical and aesthetic aspects of the virtual reality impact on the formation of modern art or contemporary art practices. The specificity of virtual reality in the context of the formation of contemporary art practices necessitates the interactive activity of the recipient and his active participation in the interpretative activity, creating a new type of artistic and aesthetic consciousness. Under these conditions, the problem of the study of the phenomenon of virtual reality in the context of the formation of modern cultural practices is a promising challenge for the research and needs further scientific consideration.*

Keywords: virtual reality, cultural practices, art practices, construction of social reality, the culture of real virtuality, cultural communication.

УДК 27-78(4/5):2-472

Чорнойван Я. В.,

кандидат філософських наук, старший науковий співробітник
Центру вивчення релігії НПУ ім. М. П. Драгоманова
(Київ, Україна), E-mail: chornoivan4ik@gmail.com

ЄВРО-АЗІАТСЬКА АКРЕДИТАЦІЙНА АСОЦІАЦІЯ: МЕТА, ЗАВДАННЯ, ОСНОВНІ ВИДИ ДІЯЛЬНОСТІ

Анотація. *Сучасна Україна як держава з багатою релігійною картою з оновленням законодавства у сфері релігії та у сфері освітньої діяльності входить в нову епоху, що знаменується початком визнання освітніх документів духовних навчальних закладів на державному рівні. Довготривалий процес вирішення цього питання в історії діяльності релігійних організацій на території України має вже сформовані зразки богословських освітніх стандартів. Одним з таких зразків є академічні стандарти Євро-Азіатської акредитаційної асоціації.*

Ключові слова: акредитація, вищі духовні навчальні заклади, стандарти освіти, Євро-Азіатська акредитаційна асоціація.

Сучасна релігійна карта України визначається своєю поліконфесійною струк-

турую. З огляду на міжнародні та загальнолюдські стандарти з дотримання прав людини у сфері свободи совісті та віросповідання ця ситуація має позитивний вплив на статус України як сучасної правової держави, збільшує її потенціал у прищепленні своїм громадянам духовно-моральних принципів, принципів толерантного та терпимого співіснування людей з різними переконаннями, в тому числі й релігійними. Вільна місіонерська діяльність різних релігійних організацій розширює потенціал милосердної, благодійницької та душпастирської справи на всіх рівнях української реальності.

Сьогодні законодавчими нормами України стверджується широкі права Церкви на її території, регламентуються їх обов'язки перед державою і громадянами. Зокрема, актуальні процеси в освітній сфері вселяють надію на припинення у нашій країні дискримінації за релігійною ознакою у сфері отримання вищої освіти, та мають перспективи виведення вітчизняної освіти та науки на вищий рівень, що перекликається з європейськими та світовими стандартами. Мова йде про отримання державної акредитації вищими духовними навчальними закладами України.

Питання акредитації вищих духовних закладів в Україні на сьогодні є недостатньо висвітленим у науковій літературі. Проте увагою його не обходять у своїх публікаціях авторитетні релігієзнавці та експерти, такі як Т. Дятлик, Ю. Решетніков, Л. Филипович, В. Хромець, а також до даної проблематики звертаються й молоді учені – О. Петров, який досліджує діяльність релігійних освітніх закладів на території Донецької області, зокрема згадує у своїй статті навчальні заклади, що є членами Євро-Азіатської акредитаційної асоціації (далі – ЄААА). У статті «Релігійна освіта в Україні» Ю. Решетніков проводить детальний аналіз особливостей функціонування вищих духовних закладів на території України, використовуючи статистичні дані Державного департаменту у справах релігії станом на 1 січня 2006 р. Автор звертається до питання правового статусу таких закладів, змістовно описує питання їх акредитації, законодавчі процеси в межах визнання дипломів релігійних закладів освіти державою, аналізує їх програми та якість професорсько-викладацького складу, а також висвітлює прогнози та перспективи подальшого розвитку питання акредитації. Торкається автор і діяльності ЄААА. Проте актуальний стан даного питання вимагає додаткового дослідження, з огляду на оновлення законодавчих документів, що регламентують діяльність релігійних організацій у сфері освіти.

Матеріали Міжнародної молодіжної літньої школи «Релігійна і світська освіта в Україні: проблема співіснування» (2006 р.) містять змістовні думки експертів та молодих науковців щодо стану та місця релігійної освіти в Україні.

Експертом з питання визнання дипломів вищих духовних закладів на державному рівні є В. Хромець, що є членом робочої групи Міністерства освіти і науки України по розробці підзаконних актів з процедури державного визнання документів про вищу освіту, наукові ступені та вчені звання видані вищими духовними навчальними закладами, а також виступає у ролі Голови підкомісії (041) з богослов'я науково-методичних комісій вищої освіти Науково-методичної ради Міністерства освіти і науки України.

У правознавчій літературі опосередковано торкаються цієї теми В. Борисова, В. Вікторов, І. Прохор, Ю. Римар, зосереджуючись на загальних питаннях акредитації навчальних закладів України.

Метою даної роботи є дослідження діяльності Євро-Азіатської Акредитаційної Асоціації як агентства, що надає акредитацію протестантським релігійним навчальним закладам на території України.

До 2014 р., що знаменувався прийняттям Закону України «Про вищу освіту», духовні навчальні заклади всіх релігійних організацій, що діяли на території країни, мали право проводити освітню діяльність лише в межах своєї конфесійної структури та у відповідності до внутрішніх статутів, що регламентується ст. 6 та

ст. 11 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» [4]. Від так випускники цих закладів були обмежені в правах у порівнянні з випускниками вищих навчальних закладів державного зразка, адже не зважаючи навіть на високий професійний рівень викладання у таких закладах, дипломи про освіту в них не визнавалися державою.

За даними Державного департаменту у справах релігії станом на 1 січня 2016 р. в Україні нараховується 198 духовних навчальних закладів, в т.ч. вищих духовних навчальних закладів (далі – ВДНЗ) – 129 та середніх духовних навчальних закладів – 69, в яких навчається 19 862 слухачів, зокрема 8 195 студентів денної форми.

Вищі духовні навчальні заклади за конфесійною ознакою мають наступну чисельність: УПЦ – 19, УПЦ КП – 18, УАПЦ – 7, УГКЦ – 16, РКЦ – 10, ВСЦЄХБ – 39, ВСЦХВСП – 18, іудейські релігійні об'єднання (загальна кількість) – 7, мусульманські релігійні об'єднання (загальна кількість) – 6, нові релігійні організації язичницького спрямування (загальна кількість) – 3 [1].

Зважаючи на дослідження українських релігієзнавців, зокрема Ю. Решетнікова, такі цифри вказують на стрімкий ріст богословської освітньої системи з часів незалежності України, адже до 1989 р. на території нашої держави була зареєстрована лише Одеська семінарія Руської Православної Церкви, а з 1989 р. в Україні діяло вже 2 ВДНЗ – відкрито Одеську біблійну школу ЄХБ [2, с. 22].

З часу здобуття незалежності України і дії Закону «Про свободу совісті та релігійні організації» Церкви на території держави вступили в пору створення власної сітки навчальних закладів [6]. Неодноразово релігійними організаціями ставилося питання перед керівництвом країни про надання державного статусу документам ВДНЗ. З 1991 р. до 2014 р. мав місце лише єдиний прецедент отримання державної ліцензії на підготовку бакалаврів богослов'я у 2007 р. Українським католицьким університетом, що надає своїм випускникам дипломи державного зразка [7].

Проте довгий шлях реформування вітчизняного законодавства змушував керівництво інших духовних навчальних закладів шукати власні шляхи вирішення проблемного питання. Мова йде про підписання договорів про співпрацю між духовними та світськими навчальними закладами, обмін викладачами та навчально-методичною базою (між УПЦ КП та Чернівецький національний університет ім. Федьковича, між УПЦ КП та Національним університетом «Острозька академія», між Одеською богословською семінарією ЄХБ та Педагогічним університетом ім. Ушинського) [2, с. 23].

Інший спосіб вирішення питання з акредитацією запропонували протестантські навчальні заклади. У 1997 р. об'єднанням протестантських церков було створено міжнародну акредитаційну агенцію, що отримала назву Євро-Азіатська акредитаційна асоціація. Дана організація розробила стандарти богословської освіти, що відповідають міжнародним вимогам, але представлені в контексті вітчизняної культури.

Історія створення ЄААА бере свій початок з часу розбудови богословської системи освіти в колишньому Радянському Союзі з діяльності Московських заочних біблійних курсів. Діяльність богословських навчальних закладів у ці часи вважається основою для їх майбутнього об'єднання в струнку освітню систему. Так виникли у 1989 р. Одеська богословська семінарія, в 1990 р. в Білоріченський інститут (Краснодарський край, сучасний Санкт-Петербурзький християнський університет), в 1991 р. в Донецьку біблійний коледж (Донецький християнський університет), Ірпінська біблійна семінарія та ін.

Представниками протестантських навчальних закладів неодноразово організовувались зустрічі, діяльність яких вела до створення ЄААА. На таких зустрічах представники освітніх структур – біблійних курсів, коледжів, інститутів

і семінарій – різних протестантських конфесій (баптистів, п'ятидесятників, адвентистів та ін.) працювали над вирішенням питань богословської освіти. Подібні зібрання проходили з 1993 р. до 1997 р.

Важливим в історії формування ЄААА стало 25 лютого 1994 р. було прийнято рішення заснування протестантської акредитаційної асоціації. Це рішення прийнято навчальними закладами, які вже мали розроблені і впроваджені не менше 1 року навчальні програми денної форми: Санкт-Петербурзький християнський університет (колишній коледж «Логос»), Одеська богословська семінарія (заснована на базі Одеської біблійної школи), Донецький коледж «Світло Євангелія» (Донецький християнський університет), Київська духовно-просвітницька семінарія (Ірпінська біблійна семінарія), Заочний біблійний інститут (колишні Заочні біблійні курси ВСЕХБ), Духовна семінарія Ташкента і Московська богословська семінарія.

Новим кроком стало зібрання 35 богословських навчальних закладів з багатьох країн колишнього Радянського Союзу на конференції «Богословська освіта – 2» 10–12 жовтня 1996 р., на якому було створено комітет для підготовки організаційної, юридичної, фінансової та академічної бази асоціації. До його складу увійшли: А. Г. Бринза, С. В. Санніков, П. Ф. Пенер, Ф. М. Мокан, С. П. Рибіков, Р. А. Хайбулін, А. І. Прокопчук, Н. А. Корнілов, А. І. Мельничук, В. С. Рягузов, А. В. Глухівський.

Міжнародну консультацію в створенні агенції проводили виконавчий секретар Євро-Азіатської федерації Союзів ЄХБ Юрій Апатов, генеральний секретар ICETE (до травня 1997 р.) Роджер Кемп.

У витоків агенції стояли також місія «Духовне відродження», організації Oversease Council Int, Оверсис.

Перші загальні збори членів ЄААА відбулися 14 жовтня 1997 р. в Москві (Митищі) на конференції «Богословська освіта – 3», присутні представники 49 протестантських шкіл, а також 16 місій, спілок та організацій. На цьому зібранні було прийнято офіційне і юридично повноважне рішення про створення Євро-Азіатської Акредитаційної Асоціації. Засновниками і першими членами ЄААА стали 37 організацій, що представили 31 навчальний заклад: 15 богословських шкіл різного рівня з Росії, 13 – з України, по одному навчальному закладу з Молдови, Казахстану та Узбекистану. Асоційованими членами асоціації стали 6 організацій. Зборами проведено обрання Ради ЄААА в складі 12 членів. Першим Головою Ради було обрано А. І. Мельничук, його заступником П. Ф. Пенер, виконавчим директором призначений С. В. Санніков. На конференції було прийнято перший варіант Стандартів для акредитації очних програм.

Перший склад Ради Асоціації, обраний на загальних зборах ЄААА 15 жовтня 1997 р.: С. І. Волосюк (Київський Християнський Університет ВСОЄХБ), А. В. Глухівський (Київ, Союз п'ятидесятників), П. І. Дам'ян (Спільнота «Біблія для всіх»), А. В. Зігаленко (Кременчуцький регіональний біблійний коледж), Лоу Джордж (Асоціація «Духовне відродження»), А. І. Мельничук (Донецьк, незалежна школа), Ф. М. Мокан (Кишинів, Союз ЄХБ), П. Ф. Пеннер (Санкт-Петербург, незалежна школа), С. М. Рибіков (Майкоп, євангельські християни), Г. А. Сергієнко (Москва, Союз ЄХБ), І. А. Спичак (Курськ, Союз ЄХБ), Р. А. Хайбуліна (Ташкент, Союз ЄХБ) [5].

Завданнями своєї діяльності ЄААА вбачає у наступних пунктах:

- допомогти навчальним закладам Єврозії досягти міжнародних стандартів;
- підтвердити свій академічний і духовний рівень визнаною в світі акредитацією;
- об'єднати фахівців в галузі богословської освіти;
- забезпечити програмами, книгами, консультаціями та іншою професійною підтримкою;

- розвинути національне євангельське богослов'я.

Асоціація, як добровільне об'єднання юридичних осіб, відповідно до Статуту має відповідну структуру управління. Вищим органом Асоціації є загальні збори представників членів Асоціації, не рідше одного разу на два роки. У період між загальними зборами керівним органом Асоціації є Рада Асоціації, що обирається загальними зборами з числа членів Асоціації терміном до двох років у складі від 5 до 12 осіб, включаючи голову Ради Асоціації. Члени Ради Асоціації можуть переобираються на новий термін не більше трьох разів поспіль. Рада Асоціації скликається не рідше двох разів на рік. Головуючим на засіданнях Ради Асоціації є Голова Ради Асоціації, який в разі рівності голосів при голосуванні користується правом вирішального голосу. Голова Ради Асоціації (Президент ЄААА) обирається загальними зборами на два роки з правом переобрання на новий термін, але не більше трьох термінів поспіль.

Для ревізії матеріальних засобів Асоціації обирається Ревізійна комісія, в складі трьох чоловік з числа членів Асоціації терміном на два роки.

Членство в ЄААА розподіляється на два види: повне членство (лише євангельські навчальні заклади), асоційоване членство (будь-яка християнська організація).

Головною метою діяльності ЄААА визначає ефективну підготовку служителів для помісних церков.

Результатами членства навчальних закладів в ЄААА є досягнення ними акредитованого визнання рівня освіти в трьох напрямках: між іншими аналогічними євангельськими школами; у союзі євангельських церков, які беруть участь у роботі асоціації; на міжнародному євангельському рівні, що має підняти авторитет таких закладів на державному рівні в своїх країнах [5].

Як перевагу членства у асоціації, ЄААА визначає перспективи співробітництва навчальних закладів між собою, обмін досвідом та отримання консультацій з приводу організації своєї діяльності (особливостей навчального процесу, адміністрування, поліпшення життя і побуту студентів, юридичну допомогу). Також членство сприяє отриманню доступу до навчально-методичних ресурсів інших закладів, розвитку наукової роботи у закладах, розширенню мобільності професорсько-викладацького складу в національному та міжнародному масштабах, а також відкриває перспективи у налагодженні контактів із зарубіжними організаціями, місіями та школами. Асоціація надає своїм членам правову підтримку на державному рівні.

Своїм членам агенція пропонує співпрацю з видання та придбання за пільговими цінами навчально-методичної та богословської літератури.

Таким чином ЄААА створює серед своїх учасників науково-освітній простір з широкими можливостями співпраці у найрізноманітніших видах діяльності.

Згідно даних на офіційному сайті за листопад 2015 р. список євангельських навчальних закладів, членів ЄААА налічує 56 представників:

1. Greater Europe Mission (США);
2. READ Ministries (США);
3. SEND International (Україна);
4. TCM Institute for Biblical Studies (Австрія);
5. Біблійний коледж церкви «Суламита» (США);
6. Біблійний інститут «Слово життя» (Україна);
7. Біблійний інститут «Християнське Життя» (Україна);
8. Біблійний інститут м. Алмати (Центральна Азія);
9. Богословська семінарія Вірменії Церков євангельських християн баптистів (Вірменія);
10. Брянський біблійний коледж (Росія);
11. Відеосемінарія Святої Трійці (Росія);
12. Вільнюський теологічний коледж (Литва);

13. Вінницький біблійний коледж (Україна);
 14. Євангельська теологічна семінарія (Україна);
 15. Євангельський біблійний інститут (Литва);
 16. Євангельський християнський центр Апостола Павла (Росія);
 17. Євразійська богословська семінарія (Росія);
 18. Заочна біблійна школа Біблійної Місії (Центральна Азія);
 19. Заочний богословський інститут РОСХВС (Росія);
 20. Західно-Сибірський біблійний коледж (Росія);
 21. Запорізький біблійний коледж і семінарія (Україна);
 22. Інститут служіння «Благовіст» (США);
 23. Інститут церковного служіння (Україна);
 24. Київська богословська семінарія (Україна);
 25. Київська богословська семінарія «Благодать і істина» (Україна);
 26. Київський біблійний інститут (Україна);
 27. Кременчуцький регіональний біблійний коледж (Україна);
 28. Кубанський євангельський християнський університет (Росія);
 29. Львівська богословська семінарія (Україна);
 30. Міжнародна баптистська богословська семінарія (IBTS) (Чехія);
 31. Міжнародна біблійна онлайн-школа «Спорядження» (США);
 32. Міжнародний університет «Бачення» (Україна);
 33. Міжконфесійна духовна академія «Центр християнського лідерства» (Україна);
 34. Мінська богословська семінарія (Білорусь);
 35. Московська семінарія євангельських християн (Росія);
 36. Московська богословська семінарія ЄХБ (Росія);
 37. Московський теологічний інститут (Росія);
 38. Об'єднана духовна семінарія (Центральна Азія);
 39. Одеська богословська семінарія (Україна);
 40. Полтавська богословська семінарія (Україна);
 41. Санкт-Петербурзький християнський університет (Росія);
 42. Північно-Кавказький біблійний інститут (Росія);
 43. Семінарія практичного богослов'я (Україна);
 44. Сибірський теологічний інститут (Росія);
 45. Слов'янський університет штату Вашингтон (США);
 46. Таврійський християнський інститут (Україна);
 47. Тернопільська біблійна семінарія (Україна);
 48. Українська баптистська теологічна семінарія (Україна);
 49. Українська євангельська семінарія (Україна);
 50. Українська євангельська теологічна семінарія (Україна);
 51. Університет «Divitia Gratiae» (Молдова);
 52. Університет теології «Зое» (Україна);
 53. Християнський центр «Реаліс» (Україна);
 54. Християнський гуманітарно-економічний відкритий університет (Україна);
 55. Чернівецька біблійна семінарія (Україна);
 56. Школа без стін (Асоціація «Духовне відродження») (Україна).
- З часу свого створення до 2001 р. членство в ЄААА зросло на 45% [5].
- Станом на листопад 2015 р. ЄААА повну акредитацію пройшли 15 богословських навчальних закладів і програм, 10 з яких знаходяться в Україні [3, с. 50]:
1. Запорізький Біблійний коледж і семінарія;
 2. Євразійський Богословська семінарія;
 3. Євангельська Теологічна семінарія;
 4. Євангельський біблійний інститут (Литва);

5. Університет «Divitia Gratiae»;
6. Київський біблійний інститут;
7. Кременчуцький регіональний біблійний коледж;
8. Кубанський євангельський християнський університет;
9. Львівська богословська семінарія;
10. Одеська богословська семінарія;
11. Санкт-Петербурзький християнський університет;
12. Словянський університет штат Вашингтон;
13. Таврійський християнський інститут;
14. Чернівецька біблійна семінарія;
15. Біблійний інститут міста Алмати [5].

До 2011 р. агенцією проводилась також акредитація філіалів богословських навчальних закладів, яку замінили на розвиток Навчально-консультативних центрів. Навчально-консультативний центр (НКЦ) – окремий структурний підрозділ середнього або вищого богословського навчального закладу, створений з метою організації навчального процесу для студентів заочної, вечірньої або дистанційної форми навчання за місцем їх проживання (служіння).

У своїй діяльності ЄААА керується Статутом та Сповіданням віри, що налічує 12 пунктів. Цей факт представляє агенцію як серйозний юридичний сегмент у середині протестантської віросповідної традиції.

Відповідно до академічних стандартів ЄААА (прийняті Загальними зборами ЄААА 9 листопада 2009 р.) у акредитованих навчальних програм виділяється 5 рівнів богословської освіти:

Рівень А – початкова богословська освіта (акредитації не підлягає, вчений ступінь не визначається), студенти отримують свідоцтво або сертифікат, що підтверджує успішне завершення навчання без вказівки спеціалізації та кваліфікації.

Рівень В – середня богословська освіта (вчений ступінь не визначається), студентам видається диплом, який підтверджує успішне завершення навчання із зазначенням спеціалізації в окремій галузі богослов'я або служіння, без вказування кваліфікації.

Рівень С – базова вища освіта (перший цикл), складає 3-4 роки очної форми навчання (інші форми навчання мають довший строк), кваліфікаційний рівень – бакалавр.

Рівень D – повна вища освіта (другий цикл), складає 1-2 роки очної форми навчання (інші форми навчання мають довший строк), кваліфікаційний рівень – магістр.

Рівень E – аспірантура, докторантура (третій цикл), наукові ступені – кандидат наук, доктор наук.

У документах про освіту рівнів С, D і E вказується відповідний кваліфікаційний рівень або науковий ступінь (бакалавр, магістр, кандидат наук, доктор наук), за умови якщо це не суперечить вимогам Міністерства освіти держави, на території якої діє навчальний заклад [5].

Висновки. Отже, на тлі загальнодержавних законодавчих процесів у освітній сфері сьогодні питання державної акредитації вищих навчальних закладів отримує стрімкий розвиток, що передбачає позитивне вирішення державного визнання документів богословських закладів освіти в Україні. Різні релігійні організації на території нашої держави довгий час з незалежності України шукали шляхів вирішення даної проблеми. Активні дії протестантських організацій, що створили ЄААА, стали прикладом наполегливої праці для подолання недосконалості вітчизняних законів та досягнення високих освітніх стандартів міжнародного зразку.

Сьогодні ЄААА є визнаною у світовому масштабі агенцією, що надає своїм членам зразку високого рівня розвитку богословської освіти і науки. Проте діяльність

цієї організації є мало дослідженою у вітчизняній релігієзнавчій літературі. Перспективами подальшого дослідження ЄААА, на наш погляд, є висвітлення місця, значення та впливу даної агенції на розвиток сучасної богословської освіти в Україні.

БІБЛІОГРАФІЧНІ ПОСИЛАННЯ:

1. Звіт про мережу церков і релігійних організацій в Україні станом на 1 січня 2016 року. Форма №1 // Міністерство культури України [офіційний сайт]. – URL: http://mincult.kmu.gov.ua/document/245083576/Dodatok1_MCU_Nakaz184-31032016.xls (Дата звернення : 02.01.2017).
2. Решетников Ю. Релігійна освіта в Україні // Релігійна і світська освіта в Україні: проблема співіснування. Матеріали Міжнародної молодіжної літньої школи. – К., 2006. – 80 с.
3. Петров О. Освітня діяльність релігійних течій на Донеччині / Проблеми соціо-гуманітарних наук // Вісник Донбаської національної академії будівництва і архітектури, Вип. 2(88), 2011, С. 49–53.
4. Про свободу совісті та релігійні організації: закон України // Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1991, № 25, ст. 283. – URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/987-12> (Дата звернення : 02.01.2017).
5. Евро-Азиатская аккредитационная ассоциация. – URL: <http://www.e-aaa.info/> (Дата звернення : 02.01.2017).
6. Про вищу освіту: закон України № 1556-VII // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 37-38, ст. 2004. – URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (Дата звернення : 02.01.2017).
7. Дипломи духовних навчальних закладів України матимуть державне визнання // Релігійно-інформаційна служба України. – URL: http://risu.org.ua/ua/index/all_news/culture/theology/64053/ (Дата звернення: 02.01.2017).

REFERENCES:

1. Zvit pro merezhu tserkov i relihiinykh orhanizatsii v Ukraini stanom na 1 sichnia 2016 roku. Forma №1 [Report for the network of churches and religious organizations in Ukraine as of 1 January 2016. Form № 1] // Ministerstvo kultury Ukrainy [ofitsiyni sait]. – URL: http://mincult.kmu.gov.ua/document/245083576/Dodatok1_MCU_Nakaz184-31032016.xls (Data zvernennia : 02.01.2017).
2. Reshetnikov Yu. Relihiina osvita v Ukraini [Religious education in Ukraine] // Relihiina i svitska osvita v Ukraini: problema spivisnuvannia. Materialy Mizhnarodnoi molodizhnoi litnoi shkoly. – K., 2006. – 80 s.
3. Petrov O. Osvitianska diialnist relihiinykh techii na Donechchyni / Problemy sotsio-humanitarnykh nauk [Educational activities of religious movements in the Donetsk region / Problems of socio-humanitarian Sciences] // Visnyk Donbaskoi natsionalnoi akademii budivnytstva i arkhitektury, Vyp. 2(88), 2011, S. 49–53.
4. Pro svobodu sovisti ta relihiini orhanizatsii: zakon Ukrainy [On freedom of conscience and religious organizations: law of Ukraine] // Vidomosti Verkhovnoi Rady URSR (VVR), 1991, № 25, st. 283. – URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/987-12> (Data zvernennia : 02.01.2017).
5. Evro-Aziatskaya akkreditatsionnaya assotsiatsiya [The Euro-Asian accreditation Association]. – URL: <http://www.e-aaa.info/> (Data obrashcheniya: 02.01.2017).
6. Pro vyshchu osvitu: zakon Ukrainy № 1556-VII [On higher education: law of Ukraine № 1556-VII] // Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR), 2014, № 37-38, st. 2004. – URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (Data zvernennia : 02.01.2017).
7. Duplomy dukhovnykh navchalnykh zakladiv Ukrainy matymut derzhavne vyznannia [The diplomas of religious educational establishments of Ukraine will have state recognition] // Relihiino-informatsiina sluzhba Ukrainy. – URL: http://risu.org.ua/ua/index/all_news/culture/theology/64053/ (Data zvernennia: 02.01.2017).

Чорнойван Я. В., кандидат философских наук, старший научный сотрудник, старший научный сотрудник Центра изучения религии НПУ им. М. П. Драгоманова (Киев, Украина), E-mail: chornoivan4ik@gmail.com

Евро-Азиатская Аккредитационная Ассоциация: цель, задачи, основные виды деятельности.

Аннотация. Современная Украина как государство с богатой религиозной картой с

обновлением законодательства в сфере религии и в сфере образовательной деятельности входит в новую эпоху, которая знаменуется началом признания образовательных документов духовных учебных заведений на государственном уровне. Длительный процесс решения этого вопроса в истории деятельности религиозных организаций на территории Украины имеет уже сложившиеся образцы богословских образовательных стандартов. Одним из таких образцов является академические стандарты Евро-Азиатской аккредитационной ассоциации.

Ключевые слова: аккредитация, высшие духовные учебные заведения, стандарты образования, Евро-Азиатская аккредитационная ассоциация. **Ключевые слова:** аккредитация, высшие духовные учебные заведения, стандарты образования, Евро-Азиатская аккредитационная ассоциация.

Chornoivan Y., PhD in philosophical Sciences, senior researcher, senior researcher The center for the study of religion NPU im. M. P. Dragomanov (Kiev, Ukraine), E-mail: chornoivan4ik@gmail.com

Euro-Asian Accreditation Association: goals, objectives, main activities.

Abstract. Contemporary Ukraine is a state with an abundant religious diversity. Modernizing its legislation concerning religion and education, Ukraine enters a new era, notable for the state recognition of education certificates issued by theological institutions. The prolonged process of decision making on this issue has formed samples for theological educational standards during the history of the functioning of religious organizations in Ukraine. The academic standards of the Euro-Asian Accreditation Association exemplify such a sample.

The activity of the Euro-Asian Accreditation Association is aimed at receiving an international status for its accredited Evangelical institutions. It also gives vast prospects for the development of national Protestant theological education, which needs further research.

Keywords: accreditation, higher religious educational institutions, educational standards, Euro-Asian Accreditation Association.

УДК 111.32 : 130.123.4

Тарасюк Л. С.,

кандидат философских наук, доцент,
доцент кафедры психологии и общественных наук
Академия муниципального управления
(Киев, Украина), E-mail: lora252@gmail.com

ОСМЫСЛЕНИЕ ЦЕЛОСТНОСТИ ЧЕРЕЗ ФИЛОСОФИЮ Н. КУЗАНСКОГО И МУЗЫКУ И. БАХА

Аннотация. Предметом исследования в настоящей статье является контекст отношений философии и музыки. Рассматривается научное открытие Н. Кузанского об искусстве сотворения мира и музыка И. Баха через созвучие слова и музыки. Обосновывается звукомысловая целостность музыкальной коммуникации, способной адекватно отразить особенности философии и музыки.

Ключевые слова: философия, музыка, искусство, личность, бытие, целостность, духовность, культура.

Образ свертывания всегда больше
образа развертывания Вечности
Н. Кузанский

Музыка составляет истинную духовную форму искусства, точно так же, как звук показывает внутренние качества материи... Музыка есть второе мироздание, и лишь только философу, обладающему возвышенным духовным слухом, дано слышать и осознавать Божественную Музыку Мира
В.Ф. Одоевский

Постановка проблемы. Сегодня особенно важным есть глубокое понимание